

hyrvet dem inden denne Frist. I samme Sammenhæng vil jeg tillade mig at svare den ærede sidste Taler, at Grunden, hvorfor Meddelelsen af Hjemstedsbevise blev standset, var den, at man fandt det nødvendigt at give Amtmændene nærmere Instruktioner, end der i det Dieblif, da man troede, det havde et saa uhyre Hastværk, var muligt. Det ærede Medlem er nemlig vistnok ikke ubekendt med, at Grunden, hvorfor man blev nødt til at udstede den foreløbige Lov, var den, at der var Enkelte — den preussiske Regjering havde nemlig overladt til de lokale Bestyrelser at bestemme Fristen — for hvem der var sat en saa kort Frist, at der ikke dengang var Tid til at udarbejde de fornødne Instruktioner for Amtmændene, men Sagen blev standset, da man ved Forhandlingerne med den preussiske Regjering opnaaede at saa Fristen sat til den 1ste November. Naar det ærede Medlem, som først havde Ordet, troede, at der allerede for længe siden kunde have været Anledning til at fremkomme med dette Lovforslag, skal jeg tillade mig at bemærke, at der lige indtil Sult Maaned dette Aar eksisterede et Forhold, udledet af Hertugdømmernes tidligere Stilling til Danmark, som først, efterat den sidste Rigsdag var sluttet, er blevet oplagt fra tydsk Side til at ophøre den 1ste Sult, og dernæst har man ikke før i den allerseneste Tid fra tydsk Side gjort nogen stærk Brug af den Fordring, som den tydske Lovgivning stiller om, at de Vedkommende, for at nedsette sig eller gifte sig i Slesvig, skulle have Hjemstedsret. Det er først i den senere Tid, at dette Spørgsmaal har faaet nogen praktisk Betydning, før den Tid have Kommunerne vist, at de vare beredvillige til at afhjælpe de Fornødenheder, som i den Henseende gjorde sig gjældende. Naar det samme ærede Medlem fremdeles ønskede at hende — og jeg kan naturligvis godt vide, at hele Thinget ønske det — dette Spørgsmaals hele Historie, skal jeg bemærke, at naar jeg ikke i dette Dieblif udtaler mig derom, er det, fordi der endnu er væpende Underhandlinger, navnlig om Stillingen for de Mænd, som ere udvandrede efter den 1ste Marts 1869; det vil ikke være de ærede Medlemmer ubekendt, at der i den sidste Tid er nedsat en Kommission, bestaaende af

2 Medlemmer fra dansk og 2 fra preussisk Side, til at behandle alle disse Spørgsmaal. Jeg kan iøvrigt tilføje, at Udenrigsministeren er beredt paa inden saa Dage at kunne konfidentielt tilstille Thinget en Meddelelse om, hvorledes hele dette Spørgsmaal staar. Det ærede Medlem yttrede ligeledes, at han troede, at § 1 vilde faae et større Omfang, end der egentlig var tilsigtet ved Loven, men jeg tror ikke, at det Tilfælde, han nævnte, vil kunne drages ind derunder, og navnlig ikke saaledes, at denne Bestemmelse skulde kunne neutralisere den alt bestaaende Fattiglovgivning. Det er klart, at dette Lovforslag kun handler om ekstraordinære Hjemstedsbevise og om saadanne Tilfælde, hvor den Vedkommende har været udvandret til Danmark, men igjen er gaaet tilbage til Slesvig. Det samme vil jeg bemærke ligeoverfor det ærede Medlem for Velle Amts 6te Valgkreds (Raben), for Folt, som opholde sig her, og som agte vedblivende at tage Ophold her, ere selvfølgelig de almindelige Fattigbestemmelser gjældende, saaledes som de findes i Kongerigets øvrige Lovgivning. Det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (H. C. D. Müller) mente, at der kunde være Grund til i denne Lov at medtage andre Bestemmelser vedrørende Hjemstedsbevise. Jeg skal egentlig ikke i dette Dieblif udtale mig imod de Punkter, han berørte, og navnlig ikke forsaavidt det første Punkt angaar, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at naar der ikke er nogen særdeles Hast, kunde der være bedre Anledning til at drage disse Spørgsmaal frem, naaet en almindelig Forhandling om en Omordning af Fattigvæsenet kommer til at foreligge.

B. Christensen: Jeg havde ogsaa haft ifinde at tage Ordet om denne lille Lovs Realitet, men efter dens haade kommunale og politiske Natur og efter, hvad vi nu have hørt af den ærede Minister, maa jeg tilstaa, at det forekommer mig rimeligt, at Thinget vil overgive Sagen til et Udvalg, hvori de tildeels deklare Spørgsmaal, der i Begge Henseender kunne være at reise, naturligt og bedst faae deres foreløbige Behandling. Jeg skal derfor i dette Dieblif næst at bemærke, at